

PRVÁ KAPITOLA

LETNÉ BÚRKY BOLI v hlavnom meste bežné. Vhalla Yarlová ich trpela už sedem rokov, odkedy sa prisťahovala z Východu, no blesky a hromy ani tu neboli vítaným hosťom.

Dnes večer to však neboli záblesky svetla spoza drevených okeníc, čo jej rozbúšili srdce; bol to hlboký, smutný nárek lesného rohu, ktorý sa odrážal od každého stĺpa v meste a s každým dozvukom spomaľoval jej svet. Len čo ustal, rozozvučal sa znovu.

Vyskočila z postele a utekala k malej lučičnickej strieľni, ktorá jej slúžila ako okno. Odhaspovanie okeníc sa ukázalo ako chyba; okamžite sa do nich oprel vietor a plesol nimi o kamenný múr paláca tak prudko, až si myslela, že ich vytrhne z pántov. Na okenice však zabudla, len čo sa nárek lesných rohov odrazil od stien paláca pod ňou a ona zažmurkala do kvíliacej víchrice.

Lesné rohy mohli znamenať iba jediné.

Jej tmavohnedé oči – so zlatými fliačikmi – sa upierali na Imperiálnu bránu hlboko dole, ktorá sa otvorila, aby vpustila vojenský oddiel. Vyklonila sa, ako to len šlo, nevšímajúc si dážď, čo jej

bičoval líca, a zo všetkých síl žmúрила na mihotavé tiene vojakov, ktorí sa vracali z bojového poľa.

Zvítazili? Znamenalo to koniec vojny so Shaldanom?

Srdce jej búšilo čoraz silnejšie. Pomedzi prerývané záblesky svetla napočítala iba dvadsať jazdcov.

Víťazi sa predsa promenádovali mestom v plnej paráde so slnkom zaliatymi plápolajúcimi zástavami. S príchodom by vyčkali na lepšie počasie. Niečo sa stalo. Toto boli poslovia, sprievod, eskorta...

Vhallina myseľ vypovedala poslušnosť.

Palácové služobníctvo bežalo prichodzím naproti a Vhalla vďaka mihotaniu ich faklí konečne v šere rozoznala ľudí a... biely imperiálny plášť visiaci ces chrbát koňa.

Princ sa vrátil.

Sluhovia pomohli zrútenému kráľovičovi zo sedla a odviekli jeho potácajúce sa, ochabnuté telo dnu. Pre búrku nepočula, čo kričali, ale znelo to naliehavo a rozčúlene. Stála na špičkách, prehnutá v páse, dopoly chrbta zmoknutá, no naťahovala krk z okna, kým zraneného muža neodviekli. Až potom sa stiahla a zatvorila okenice, ignorujúc mláčku, ktorá sa jej vytvorila pri nohách. Jeden z princov bol zranený, ale ktorý?

Myseľ jej opantali bezodné blankytné oči. Princ Baldair, druhý následník trónu, sa zastavil v knižnici krátko pred návratom na bojisko. Vhalla nikdy predtým nestretla člena cisárskej rodiny, ale všetky tie reči o zvodnom princovi boli pravdivé.

Pevne zovrela halenku svojho nočného úboru a prinútila sa zhlboka nadýchnuť. Veď princ nemal ani potuchy, že nejaká

Vhalla existuje, pripomenula si. Určite dávno zabudol na učnicu z knižnice, ktorá mu spadla do náručia, keď nešikovne sklzla z vysokého rebríka na kolieskach, aké lemujú police s knihami.

V tejto chvíli už isto privolali liečiteľov, sluhom nakázali poznášať prikrývky a rozložiť ohne a učni ránhojičstva budú celú noc usilovne pracovať, kým ona tam mohla iba mlčky stáť.

Odhrnula si mokré pramene vlasov z tváre; Roan mala pravdu, bola blázon, že vôbec uvažovala o zvodnom princovi. Vhalla rozhodne nepatrila k dievčatám, o ktoré by princ Baldair prejavil záujem. Na to bola príliš obyčajná.

Dvere sa rozleteli. Stála v nich zadychčaná drobná blondínka s prstencovými kučerami. Vhalla zažmurkala na ženu, ktorú zjavne privolala svojimi myšlienkami.

„Vhalla... do knižnice. Ihneď,“ lapala prichodzia po dychu. Akoby hovorila iným jazykom, Vhallino telo odmietlo poslúchnuť. „Vhalla, ihneď!“ Roan ju schmatla a ťahala ju chabo osvetlenými chodbami. Vhalla sa nemala ani kedy poriadne obliecť.

„Roan. Roan! Čo sa deje?“ dožadovala sa odpovedí, keď zahli za úzky roh.

„Veľa toho neviem. Majster Mohned to vysvetlí,“ zamrmlala.

„Ide o princa?“ vyhrkla Vhalla.

Jej priateľka zastala a otočila sa. „Ešte stále ti chodí po rozume zvodný princ? Už je to – koľko, dva mesiace?“ Prevrátila modré oči, o čosi tmavšie ako tie princove.

„O to nejde. Ja...“ zakoktala sa a obľiala ju horúčava.

„A prečo si celá mokrá?“ Roan zažmurkala, aby si prvý raz premerala priateľku. Skôr ako Vhalla odpovedala, opäť sa náhlili

klukatými úzkymi chodbičkami pre služobníctvo. „To je jedno. Hlavne nezmáčaj knihy.“

Imperiálna knižnica sa nachádzala priamo v paláci, ktorý dominoval hlavnému mestu Ríše Solaris na úbočí hory. Rozsiahle vedomosti ríše uchovávali pozlátené police z čerešňového dreva, vyššie ako keď si na plecía stanú štyria muži. Pozdĺž klenutých stropov boli rozostavané vitrážové okná, ktoré počas početných slnečných dní vrhali na dlážku kaleidoskop farieb.

V tejto chvíli však mala byť knižnica ponorená do tmy. Všetci učni, nasúkaní v rôznych nočných úboroch, však stáli okolo sviece pri centrálnom pulte.

Pohľad jej spočinul na materinsky nežnej Lidii a krátko pristál na mladučkej Cadance, aby sa zastavil na Sareemovi. S obdivom hľadela na jeho olivovú pokožku, tmavšiu ako tá jej. Stál tam bez košele. Hruď mal prekvapivo pevnú. Vhalla sa márne snažila rozpamätať, kedy sa z jej priateľa z detstva stal muž. Stretli sa im pohľady a Sareem vyzeral, že ho to trochu zarazilo. Vhalla rýchlo odvrátila zrak.

„Potrebujeme každú knihu o mági a jedoch Severských citadel Shaldanu. Prineste ich sem. Buďte rýchli a precízni. Prezrieme ich a poznačíme všetko, čo by nám mohlo poslúžiť, kým to posunieme liečiteľom,“ vysvetľoval Majster Mohned, zatiaľ čo strážne zapalovali v knižnici ďalšie sviece. Každý rok svojej dlhovekosti mal vpísaný do tváre a jeho dlhá biela brada bola rovnako nepoddajná ako vlásoknice rastlinných korenkov. Keď si všimol, že všetci tam v šoku postávajú s vypleštenými očami, okríkol ich: „To je cisársky rozkaz! Chodte!“

Vhalla sa rozbehla k rebríku na kolieskach využíjúc zotrvačnú energiu, aby s ním sklzla po dĺžke police. Očami brázdila po názvoch kníh a dravými rukami ich vytrhávala z polic. Len čo do náručia pozhrňala tri zväzky, šprintovala späť k hlavnému pultu, položila ich na zem a celý proces zopakovala.

Stohy kníh rástli a jej obočie orosil pot. Majster ju často karhal za čítanie v práci, no sedem rokov neposlušnosti jej do pamäti vrylo dlhý zoznam titulov. Názvy kníh sa jej premietali pred očami rýchlejšie, ako ju k nim dokázali dopraviť jej nohy.

Keď bol už tretí stoh zviazaných zväzkov vyšší ako ona, Vhalla postrehla, že ostatní učni prestali hľadať a usadili sa na dlážke, aby preskúmali obsah svojich rukopisu. Dlaňou si zatlačila na bok, v ktorom ju klalo. Ich stohy boli také nízke. Už pri letmom pohľade jej napadalo prinajmenšom päť hrubých zväzkov, ktoré Sareem opomenul.

Kým bežala po ďalšie knihy, myslela len na princa. Pred očami mala jeho tvár. Jeho zranenie musí byť veľmi vážne, ak liečitelia vyžadujú dohľadať poznatky aj mimo bežne známeho. Pri pohľade na štôsy kníh pri pulte si zahryzla do pery. Čo mu je?

„Vhalla.“

Majstrov vekom zoslabnutý hlas prepočula, lebo v duchu uvažovala nad ďalšími knihami. Ešte jedna chýbala, nepochybne. Že by bola medzi záhadami?

„Vhalla.“

Princov život by im mohol prekĺznuť pomedzi prsty aj pre jednu jedinú chýbajúcu vetu. Opakom dlane si otrela čelo. Po chrbte jej stekal pot, alebo to bola dažďová voda?

„Vhalla!“

„Čo je?“ vybafla a škaredo zagánila na Mohneda. Razom jej došlo, aká bola neúctivá.

Majster sa však nad tým nijako nepozastavoval. „To stačí; máme toho dosť. Pomôž nám s bádáním. Spíš všetko, čo budeš považovať za osožné.“

Ukázal na dlážku a Vhalla sa posadila medzi Roan a Sareema. Osadenstvo knižnice porušovalo všetky pravidlá a dekórum, tým ako chvávalo po spoločnej hĺbe brk, kalamárov a pergamenov v strede kruhu.

Vhalla si pritiahla prvý rukopis do lona. „Majster.“ Zdvihla hlavu od stránok poskladaných medzi svojimi roztrasenými prstami. Učenec na ňu uprel zrak cez hrubé okuliare. „Kto je chorý?“

„Princ.“

Majster už nemusel povedať nič viac, aby Vhalle načisto vuschlo v krku. Kiež by sa bola mýlila.

Princ bol v paláci, kdesi mimo jej dosahu. Potreboval pomoc a ona bola nikto. V hierarchii paláca bola tesne nad slúžkami, ktoré zametali chodby a vylievali nočníky ako trest za drobné prečiny. No tie roky strávené čítaním by mohli priniesť osoh a azda niečo predsa len zmôže.

Vhalla schytila ďalší zväzok pergamenov. Brko mala celé zaffkané od atramentu. Nič viac urobiť nemohla. Nič iné jej tak dobre nešlo. Mohla čítať a posunúť poznatky liečiteľovi, a ten azda zachráni muža, ktorého sotva pozná.

Brko puklo. Vhalla zanaďavala a odhodila ho nabok, aby rýchlo siahla po inom. Sareem sa na ňu začudovane pozrel, ale diev-

čina bola myslou ďaleko. Čím viac písala, tým bola pokojnejšia. Pero bolo predĺžením jej bytia a atrament sa jej vpil do vôle, akoby bola počarovaná napísanými slovami.

Knihy v novom stohu sa pomaličky kopili. Každá mala za obálkou lístok s informáciami, ktoré Vhalla považovala za užitočné. Takmer nevníkala, ako sa jej vertikálna hĺbka práce zmenšuje, medzitým ako vojaci vynášali knihy von plnými priehrstami. Nezdvihla hlavu, ani aby sa rozlúčila s priateľmi, ktorí sa počas noci porúčali od únavy.

Hoci aj jej energia postupne vyprchávala, čím viac kníh opúšťalo miestnosť, tým bola odhodlanejšia pokračovať v čítaní. Pomaličky sa v jej vnútri rozhostilo teplo. Spočiatku opatrne, potom s každým úderom hodiny stále intenzívnejšie, až sa napokon rozvinulo do blčiaceho plameňa.

Z tranzu ju prebralo až zaklapnutie poslednej knihy. Zažmurkala na svoje prázdne, atramentom zafúľané ruky. V slnečnom svetle zdvihla zrak k nebu a unavene hľadela na veľkolepú dúhu z farebného skla, ktorá sa tiahla po celej dĺžke stropu. Rozbrieždi sa a ona si nevedela spomenúť, kedy sa skončila noc. Dve ruky sa pevne zopli okolo jej knísavých pliec.

Žmurknutím sa prebrala z ohúrenia zmyslov a pozrela sa na muža, ktorý sa pred ňou zjavil z ničoho nič. Pohľad jej opätovala neznáma tvár. Bol to Južan s ľadovo modrými očami, briadkou a krátkymi blond vlasmi. Hoci nepôsobil hrozivo, bola si istá, že ho ešte nikdy doteraz nevidela.

„To je ona?“ spýtal sa kohosi nespúšťajúc z nej oči.

„Áno, majster,“ odvetil ďalší neznámy hlas.

„Ďakujem. Môžeš ísť,“ rozkázal Južan. Kroky sa s drnčaním brnenia vzdalovali.

„Kto ste?“ Vhallin jazyk sa znovu prebral k životu. Omráčené z horúčkovitého tepla vyprchalo. Snažila sa prísť na to, kto je tento muž a prečo sa jej dotýka. Pohľad jej spočinul na naškrobenom čiernom kabátci, ktorý bol v prudkom kontraste s raňajším svetlom. Nikto v paláci sa neobliekal do čiernej.

Zatočila sa jej hlava. *Takmer* nikto sa neobliekal do čiernej. „Počkať, vy ste...“

„Tu žiadne otázky.“ Veľká ruka, vlhká a studená, jej zapchala ústa. „Neboj sa; som tu, aby som ti pomohol. No musíš ísť so mnou.“

Vhalla na neho vypliešťa oči. Prudko dýchala nosom a krútila hlavou protestujúc voči dlani, ktorá ju umlčala.

„Musím s tebou hovoriť v súkromí, no Kníhmajster sa čoskoro vráti. Preto musíš ísť so mnou.“ Pomaličky odtiahol ruku z jej tváre.

„Nie.“ Skoro spadla dozadu. „Nepôjdem s vami! Nemali by ste tu byť. Ja s vami nikam nepôjdem.“ V duchu panikárila a únava z prebdenej noci to len zhoršovala.

S otráveným výrazom ju znovu zdrapol a chytro sa obzrel ponad plece.

Vhalla otvorila ústa, aby zavolała o pomoc, ale zrazu vdýchla silnú bylinnú arómu z handry, čo jej znenazdajky pritlačil na tvár. Tesne pred tým, ako upadla do bezvedomia, kútikom oka zachytila symbol vyšitý na mužovom plášti, keď sa k nej naklonil, aby ju zdvihol na ruky. Na ľavej chlopni sa mu leskol strieborný me-

siac; rozpolený vo dvoje, každá polovica posunutá trochu z osi, s drakom obtočeným okolo stredu. Nikdy ten zlovestný symbol nevidela na vlastné oči, ale vedela, čo znamená: mág.